

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ζωή τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου. Ὁ ἄνθρωπος πού γεννήθηκε μέ φράκο... Αἰχμάλωτος στό σῶμα στραίου τοῦ Γκέρλις. Ἡ ἐπιστροφή του στήν Ἑλλάδα κ' ἡ λαμπρή σταδιοδρομία του. Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη. Πού ἔκαμε τήν πρώτη ἐμφάνισί της. Οἱ θρίαμβοί της στήν Αἴγυπτο καί στήν Ἑλλάδα. Ἡ εἰδύλλιον της, μέ τόν κ. Ἀργυρόπουλο καί οἱ εὐτυχεῖς γάμοι των.

I

Πολλοί ἔχουν δίκιο ὅταν λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πῶς ἐκπληκτικὸ πλάσμα τῆς δημιουργίας. Μπορεῖ νὰ καταφέρῃ ἀληθινὰ θαύματα. Καμμιά φορά ὅμως κυριεύεται ἀπὸ μιά διαβολεμένη τεμπελιά πού τὸν κάνει ἀκόμη νὰ βιασθῆται νὰ χασμουρηθῆ. Ὡστόσο, μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχουν καί προνομιούχοι τύποι. Κι' αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλιτέχναι. Οἱ καλλιτέχναι, δηλαδή, πού ἔχουν ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ τους κι' ὀνειρεύονται νὰ φτάσουν κάπου. Εἶνε ἱκανοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ξεθεώνωνται στὶς πρόβες, νὰ μελετοῦν εἰκοσιτέσσερες ὥρες τὸ ἡμερονύχτιο καί νὰ διατηροῦν πάντα τὸ κέφι καί τὴν αἰσιοδοξία τους. Γιά νὰ πεισθῆτε θὰ σᾶς ἀναφέρουμε δυὸ τέτοια ἐκπληκτικὰ παραδείγματα καλλιτεχνῶν: τὸν κ. Β. Ἀργυρόπουλο καί τὴν ἀδελφή του, τὴν κ. Γιώτα Λάσκαρη.

Ο κ. Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι μέ τόση «φινέτσα», μέ τόσο μεγάλη κομψότητα στήν ἐμφάνισί τους καί μέ τόσο εὐγένεια, πού οὐδὲν προξενοῦν κατάπληξι. Ὅταν μιλοῦν, ὅταν βαδίζουν, ὅταν στέκονται, ὅταν χαιρετοῦν, ὅταν συζητᾶνε, νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχουν βγῆ ἀπὸ ἓνα αὐστηρὸ καί ὑπερβολικὰ γαλαζοαίματο ἀνακτορικὸ περιβάλλον. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης μας κ. Β. Ἀργυρόπουλος. Ὅταν φορῆ τὸ φράκο του εἶνε τόσο κομψὸς κι' ἔχει τόσο ἀέρα στὶς κινήσεις του, ὥστε νομίζετε ὅτι... γεννήθηκε μέ φράκο! Ναι, ναι, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὸ φράκο δὲν εἶνε μιά ἀπλή ὑπόθεσις γιά τὴν ὁποία δὲν χρειάζεται παρά μόνον ἓνας καλὸς ράφτης. Μόλις τὸ φορέσετε, ἂν δὲν ἔχετε πάρει τὸν ἀέρα του κι' ἂν δὲν ἔχετε μιά φυσικὴ εὐγένεια, θὰ σταθῆτε κορδωμένος ὡς νὰ ἔχετε καταπιῆ κανένα μπαστούνι. Τὰ πάντα θὰ σᾶς στενοχωροῦν, ἀπὸ τὸ ἄσπρο παπιγιὸν μέχρι τὰ ἐλαφρὰ λουστρίνια σας. Μὲ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Εἶνε ὁ τύπος τοῦ πολιτισμένου ἠθοποιοῦ, τοῦ καλλιτέχνη πού μπορεῖ νὰ σταθῆ καί στὸ πῶς αὐστηρὸ θέατρο τῆς Εὐρώπης. Γιατί αὐτὸς, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ἔχει καί μεγάλο ταλέντο. Δὲν παίζει τὸ ρόλο ἑνὸς ἥρωος. Τὸν δημιουργεῖ. Πολλὲς φορές ἐκεῖνος κρατᾶει ἓνα ἔργο. Ξέρει νὰ ψυχολογῆ τὸ κοινὸ του καί τοῦ δίνει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Ποτὲ δὲ μιά προστυχιά. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος εἶνε ἓνας «φινετσαρισμένος» καλλιτέχνης. Γι' αὐτὸ κιόλας τὸ κοινὸ τοῦ θεάτρου του ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅ,τι ἐκλεκτὸ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Πῶς ὅμως βρῆκε τὸ δρόμο του αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης μας;

Ἡ ἰστορία τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου εἶνε κάπως μυθιστορηματικὴ. Ὅτι εἶνε μῆμερα, τὸ ὀφείλει περισσότερο στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

— Κατάγομαι, μᾶς εἶπε, ἀ-

πὸ θεατρικὴ οἰκογένεια, γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν παρουσιάζω κανένα ἐνδιαφέρον γιά τὴν δημοσιογραφικὴ ἔρευνά σας. Πρὶν παίξω στὸ θέατρο ἤμουν ἠθοποιός. Κατόπιν ἐπῆγα στὸ στρατὸ κι' ὅταν πάλι γύρισα στήν Ἑλλάδα, συνέχισα τὴν καλλιτεχνικὴ καριέρα μου.

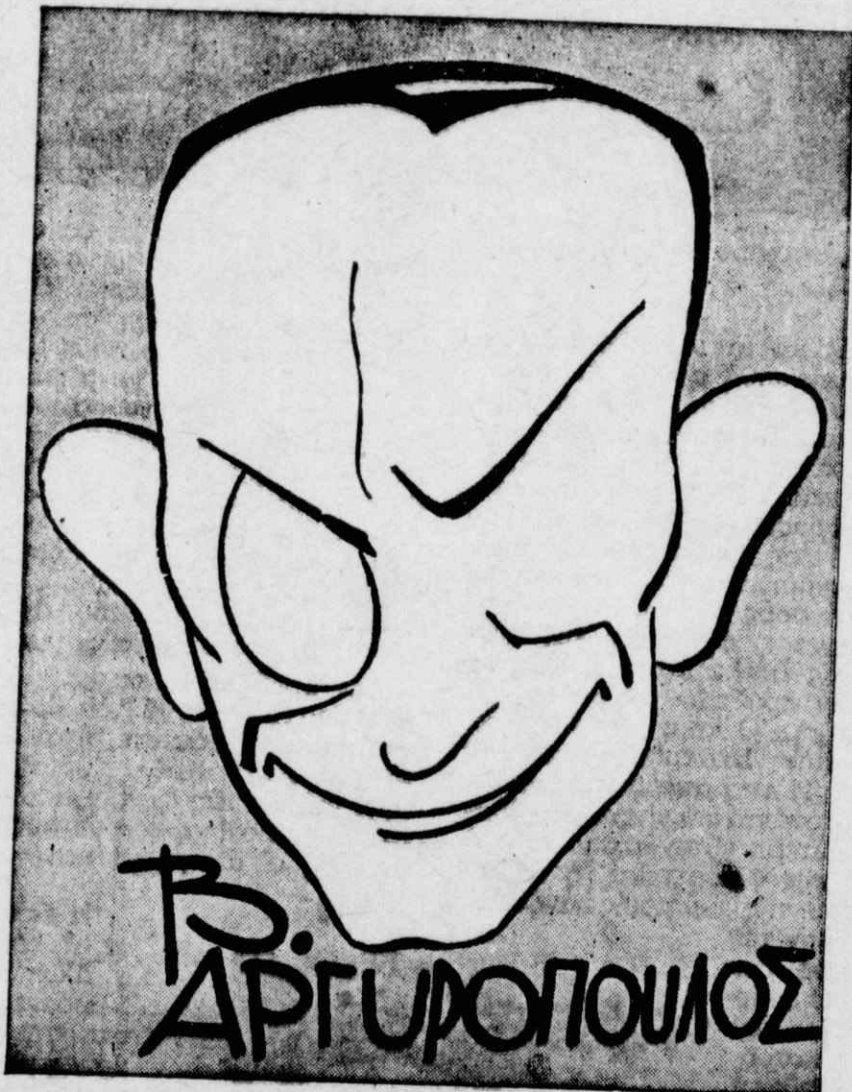
Τί μετριοφροσύνη!

Κι' ὡστόσο, ὅ,τι κατόπιν μᾶς ἀφηγήθηκε μέ τὴν φιλικὴ συζήτησι πού εἶχαμε ἀνοίξει μέ θέμα τὴ ζωὴ του ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ μάλιστα ἐνδιαφέρον. Αὐτὸς ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης μας εἶνε ἀνηψιὸς τοῦ παλαιμάχου ἠθοποιοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Περιίδη.

— Κληρονόμησα, μᾶς ἐξωμολογήθη, τὸ ταλέντο του, ἐνῶ ὁ γυιὸς τοῦ θεοῦ μου ἔγινε γεωπόνος, σεβόμενος τοὺς αὐστηροὺς νόμους τῆς κληρονομικότητος καί τὴν γνώμη τῶν κοινωνιολόγων, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ μοιάσουν τοῦ πατέρα τους. Καί προκειμένου, λοιπόν, νὰ γίνῃ ἓνας μέτριος ἠθοποιός ὁ ἀδελφὸς τῆς καλλιτέχνης Τζένης Περιίδου, ἔγινε ἓνας περίφημος γεωπόνος. Γιά φαντασθῆτε! Ἐάν ὁ πατέρας μου ἦταν ἓνας σοφὸς μαθηματικὸς, νὰ παρουσιαζόμουν κατόπιν ἐγὼ μέ τὸ ἴδιο ὄνομά του καί νὰ κάνω εἰκοσι λάθη σὲ μιά πρόσθεσι! Ἐ, ὄχι! Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ συμβοῦν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔχω καί ἀναπαυμένη τὴν συνειδησί μου. Ὡς καλλιτέχνης δὲν ἔμοιασα τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ μου.

Ἐτὴν θεατρικὴ μου καριέρα τὴν ἀρχισα, μᾶς ἀνέφερε, ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, ἡ ὁποία ἦταν καί ἡ δασκάλα μου. Ἐκανα τὴν ἐμφάνισί μου τὸ 1910 καί ἔπαιξα μέ τὴ Μαρίκα ἓνα σωρὸ ἔργα ὡς τὸ 1912. Κατόπιν ἐπῆγα στὸ θίασο τῆς Κυβέλης κι' ἔμεινα σ' αὐτὸν ὡς τὸ

1914 πού ξέσπασε ὁ πόλεμος. Ξέρετε τί τρομερὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος; Ἄ, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε! Ὁ ἔχθρος νομίζεις ὅτι σ' ἔχει προσκαλέσει σ' ἓνα χορὸ μετρημεισμένων πού σου ρίχνουν ἓνα δολοφονικὸ «κομφετί» ἀπὸ θραύσματα ὀβιδίων καί καυτερές σφαῖρες. Δὲν προφταίνεις νὰ σκεφθῆς, δὲν προφταίνεις νὰ χαμογελάσης. Δὲν προφταίνεις νὰ φωνάζεις οὔτε ἓνα «Ζήτω». Σωριάζεσαι καταγῆς μέσα στὶς λίμνες τοῦ αἵματος κι' ἀπάνω σου περνοῦν ὄλοι οἱ ἄλλοι ἥρωες. Σὲ πατοῦν μέ τὴν λασπωμένη ἀρθύλα τους μ' ἀδιαφορία καί προχωροῦν στὸν μοιραῖο δρόμο τους. Στὸν πόλεμο εἶδα τίς περισσότερες καί πῶς τραγικὲς μάσκες: τὴ μάσκα τοῦ τρόμου, τὴ μάσκα τῆς παραφροσύνης, τὴν μάσκα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὴν φοβερὴ μάσκα τῆς λύσσης καί τῆς ἀγανακτήσεως. Κι' ἔπειτα ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία: ἡ νίκη! Τὸ γέλιο, ἡ χαρὰ, ἡ τρελλὴ χαρὰ πού δὲν ξέρει κανεὶς ἂν θὰ διαρκέσῃ μιά στιγμὴ, μιά μέρα ἢ ἓνα χρόνον. Ἐπειτα τὰ πάντα ξεχνιοῦνται. Ἐνα παράσημο στολίζει τὰ στήθη. Τὸ βλέμμα λάμπει κι' ὁ ἄνθρωπος κυττάει τοὺς ἄλλους ἀπὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 52)

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

θώς πρέπει κύριος κ.τ.λ. Τὸν θρήκα!... Μὰ μοῦ ξεφεύγει, ἐμένα, τίποτα;... Ἀλλὰ γιατί νὰ ἦρθε, ἀρά γε;

Θὰ ἦρθε φαίνεται ἰνκόγνωτο γιὰ νὰ μᾶς κάνη αἰφνιδιασμό!... Νὰ ἰδῆ πῶς εἶνε τὸ νοσοκομεῖο!... Μὰ ἔννοια σου, καὶ θρήκε ἐδῶ τὸν μάστορά του!...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑποδεκανέα τοῦ εἶπε:

— "Ἀκουσ' ἐδῶ, ὑποδεκανεῦ. Τρέξε γρήγορα καὶ εἰδοποίησε τὸ προσωπικό, τὸν ἀρχινοσοκόμο, τὶς ἀδελφές, τοὺς νοσοκόμους κ.λ.π. ὅτι ὁ κ. ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἦρθε ἰνκόγνωτο γιὰ νὰ μᾶς κάνη ἐπιθεώρησι... Νὰ μᾶς κάνη αἰφνιδιασμό... Τ' ἀκοῦς;

— Εἶνε ὁ κ. ὑφυπουργός;! εἶπεν ὁ ὑποδεκανεὺς ἔντρομος.

— Μάλιστα, ὁ κ. ὑφυπουργός. Τρέξε νὰ τοὺς εἰδοποιήσης ὅλους νὰ ἐτοιμάσουν τὸ νοσοκομεῖο, τὶς κάμαρες, τοὺς ἀσθενεῖς, ν' ἀλλάξουν τὰ κρεβάτια, νὰ καθαρίσουν τὴν κουζίνα, τὰ ὑπόγεια, ὅπου νὰ λάμπη ὁ τόπος. Ἐγὼ θὰ τὸν ἀπασχολήσω λίγο ἐδῶ, γιὰ νὰ προφτάσουν. Σὲ δυὸ λεπτὰ ὅμως νὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα καὶ ἐν τάξει!... Ἀκοῦς; Ἐφτυσα! Καὶ ἔπειτα, ὠδήγησέ μου ἐδῶ τὸν κ. ὑφυπουργό!

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ ὑποδεκανεὺς, τρέχοντας, γιὰ νὰ εἰδοποιήση.

Ὁ γιατρὸς ὄλο χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι, ἀρχισε νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του ἱκανοποιημένος.

— Ἀμ' τί νομίζεις, κύριε ὑφυπουργέ, ὅτι θὰ μᾶς τὴν φκιάσης;... Ἐννοια σου καὶ δὲν τρῶμε κουτόχορτο ἐμεῖς!... Ἦρθες γιὰ μαλλί, ἀλλὰ θὰ φύγης κουρεμένος!... Ἐννοια σου...

Καὶ ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἰδῆ, τί γίνεται ἀπ' ἔξω.

Ὅλο τὸ προσωπικό τοῦ νοσοκομείου, ἔτρεχε, καθαρίζοντας καὶ διορθώνοντας, σὰν νὰ ἦταν κουρντισμένο. Ἄλλοι σκουπίζανε, ἄλλοι ξαραχνιάζανε, ἄλλοι πλέναν, ἄλλοι στῶναν, ἄλλοι διωρθῶναν, ἄλλοι καθαρίζαν τὴν αὐλή.

Ὁ ἀρχινοσοκόμος, ἀναμμένος, ἔτρεχε σ' ὅλες τὶς κάμαρες. Εἶχε μαζέψει τοὺς πέντε στρατιῶτες νοσοκόμους, πού εἶχε δύναμιν ἢ ἀκίνητος ἐκεῖνη... ἀμπουλάνς, τὶς δυὸ νοσοκόμες τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», πού εἶχαν ἀποσπασθῆ καὶ λησμονηθῆ ἐκεῖ πέρα, τὸ μάγειρα, τὸ φαρμακοποιό, τὸν ἀποθηκάριο, τὸν ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ κ.τ.λ.

Σὲ λίγα πράγματι λεπτὰ, ἕλα καὶ ὄλοι ἦσαν ἐπὶ τῆς θέσεως. Μόνον τοὺς ἀσθενεῖς δὲν θρήσκαν. Εἶχαν πάει σὲ κάτι καφενεῖα κοντινά, νὰ παίξουνε καμμιά παρτίδα τάβλι... Μὰ τέλος τοὺς ἐμάζεψαν κι' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ξαπλώσαν ἐπὶ κρεβάτια τους.

— Νὰ κοντανασαίνετε! τοὺς εἶπανε καὶ νὰ γλαρώνετε τὰ μάτια σας, τάχα ἀπὸ ἀδυναμία!...

Ὅσο νὰ μῆ ὁ ἐπισκέπτης ἐπὶ τὴν αἴθουσα τῶν ἀσθενῶν, τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα. Ἐλαμπε τὸ νοσοκομεῖο καθαρὸ, ἢ νοσοκόμες ντυθήκανε τὶς λευκὲς τοὺς μπλουζές, οἱ ἀσθενεῖς σὰν μισοπεθαμένοι ἐπὶ κρεβάτια τους, τὰ πτυελοδοχεῖα καθαρὰ; τὰ ὑδροδοχεῖα γεμάτα καθαρὸ νερὸ, ἐπὶ τὴν κουζίνα ὄλα ἀστραφταν, πιάτα, ποτήρια, κουτάλες, τεντζερέδες ἐπὶ σειρά, τὰ φάρμακα ἐν τάξει.

— Ἀ, σίγουρα, ὁ κ. ὑφυπουργός θὰ μείνη κατενθουσιασμένος!

Καὶ νὰ τὸν ὅπου φάνηκε, ἀκολουθούμενος, μὲ μεγάλο σεβασμὸ, ἀπὸ ὄλο τὸ προσωπικό. Ἀριστερά του ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τὸν ὠδηγοῦσε ἐπὶ δωμάτια, τοῦ ἐξηγοῦσε καὶ τὸν κατετόπιζε. Καὶ πίσω του διακριτικὰ οἱ ἄλλοι.

Τὸν πῆγανε παντοῦ. Στὴν αἴθουσα τῶν ἀσθενῶν, ἐπὶ μαγειρεῖο, ἐπὶ ἀποθήκες, ἐπὶ διαμέρισμα τοῦ ἱματισμοῦ, ἐπὶ φαρμακεῖο, ἐπὶ γραφεῖο, ἐπὶ αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ. Τοῦ δείξανε τὰ καζάνια, τὰ γιαιτρικά, τὰ ὄργανα, τὸ στόκ τοῦ φαρμακείου ἐπὶ τὴν ἀποθήκη, τὸν πῆγαν ἐπὶ τὴν αἴθουσα τῶν ἐγχειρήσεων, ὅπου ποτὲ δὲν ἐγχειρίσθηκε κανένας, ἐπὶ μπάνιο, ὅπου ἀνθρώπος δὲν λούσθηκε ποτὲ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ νοσοκομείου!

Ὁ «κ. ὑφυπουργός», εὐχαριστημένος, ἱκανοποιημένος, φαινόταν ἐνθουσιασμένος, μειδιοῦσε διαρκῶς.

Ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τοῦ ἐξηγοῦσε τὰς μεθόδους τῆς θεραπείας καὶ διαίτης τῶν ἀσθενῶν, πού ἐφήρμοζεν αὐτὸς, μὴ δική του μέθοδο, τόσο καλὴ καὶ ἱκανοποιητικὴ, πού θάνατος δὲν ἐσημειώθη ἐπὶ τὸ νοσοκομεῖο του ποτὲ.

Ὁ «κ. ὑφυπουργός» ὄλο καὶ μειδιοῦσε, χωρὶς νὰ λέη τίποτε.

Πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς.

— Πρώτης τάξεως ἐπιτυχία! σκεφτόταν. Φῶς φανερό, πῶς ὁ κ. ὑφυπουργός ἐμεινε καταμαγευμένος!... Πρώτης τάξεως ἐντύπωση!... Ὅλα ἦρθαν δεξιά, ὄλα ἦρθαν πρῖμα!...

Καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

τὸ ὕψος τῆς ὑπερηφανείας του. Εἶνε ἕνας ἥρωας! Ξαφνικὰ μὴ σφαῖρα ρίχεται ὑπουλα, δολοφονικὰ ἀπὸ ἕνα ἐχθρικό χαράκωμα! Κι' ὁ ἥρωας κυλιέται ἐπὶ τὴν λάσπη καὶ μένει ἐπὶ τὸ πεδίο τῆς τιμῆς. Ἐχει κάνει τὸ καθήκον του. Ἡ πατρίδα του πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένη. Ὅσο γιὰ τὸν ἥρωα: Αὐτὸς, φυσικὰ, δὲν μπορεῖ νὰνε εὐχαριστημένος γιατί... σκοτώθηκε, κ' οἱ νεκροὶ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία νὰ μὴν ἐνθουσιάζονται. Ἐγὼ εὐτυχῶς δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν τύχη. Ἄν καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια δούλεψα καλὰ ἐκεῖ πάνω! Γράφτε κιάλας ὅτι ἡμουν βαθμοφόρος. Λοχίας, παρακαλῶ, καὶ μάλιστα συνεπὴς πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις μου καὶ τὰ καθήκοντά μου. Καὶ νὰ ξαφνικὰ πού μοῦ χάλασε τὰ σχέδια ἢ τροπὴ τοῦ πολέμου. Βρέθηκα ἐπὶ τὸ σῶμα στρατοῦ τοῦ Γκαϊρλιτς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀρχισε γιὰ μένα μὴν περιεργὴ ζωὴ, ἢ ὁποῖα, ποῖος θὰ τὸ πίστευε, ἦταν κ' ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξελιξεῶς μου.

Καὶ πράγματι, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος κατὰ τὴν μακρὰ παραμονὴν του ἐπὶ τὴν Γερμανία βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀφοσιωθῆ ἐπὶ τὴν μελέτη τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου, νὰ τελειοποιηθῆ ἐπὶ τὰ γερμανικὰ καὶ νὰ κάμη μεταφράσεις ἐνός πλήθους θεατρικῶν ἔργων. Ἡ μετάφρασις εἶνε ἕνα πάθος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου. Τοῦ ἀρέσει νὰ ἐργάζεται πολλές ὥρες ὅπως καὶ τότε ἐπὶ μακρὰ χρόνια τῆς αἰχμαλωσίας του. Γιατί ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἦταν ὁ πῖο παράδοξος αἰχμάλωτος τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔκλαιγαν τὴν μοῖραν τους ἢ τὸ «ἔρριχναν ἔξω» μὲ τὶς ξανθὲς καὶ γοητευτικὰς Γερμανίδες, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης μας κλείνονταν ἐπὶ τὸ διαμέρισμά του καὶ μελετοῦσε. Ὅταν δὲ κατὰ τὸ 1919 γύρισε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἦταν ἀγνώριστος. Ἐπαιξε τότε πάλι ἐπὶ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη μέχρι τοῦ 1923. Τὸ Ὀκτώβριον δὲ τοῦ ἴδιου χρόνου ἔκανε θίασο δικό του, ἐπαιξε ἐπὶ τὸ «Κεντρικόν», ἐπὶ τὸ «Ἀλάμπρα», ἐπὶ τὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου καὶ τέλος ἐγκατεστάθη ἐπὶ τὸ δικό του θέατρο ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, καθὼς βλέπετε, ἔχει μὴν πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες ἱστορία. Εἶνε ἀκόμη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Γερμανῶν θεατρικῶν συγγραφέων.

Η Κ. ΓΙΩΤΑ ΛΑΣΚΑΡΗ

Εἶνε τόσο γνωστὴ καὶ τόσο συμπαθὴς ἐπὶ τὸ θεατρικὸ κοινὸν ἢ κ. Γιώτα Λάσκαρη, ὥστε θὰ τὴν ἀδικήσουμε ἂν τῆς ποῦμε καὶ τὰ πῖο κολακευτικὰ λόγια. Ἄλλωστε εἶνε ἢ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου καὶ ἐπὶ τὴν θεατρικὴν καὶ ἐπὶ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν του.

Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη κατάγεται ἀπὸ γνωστὴ οἰκογένειαν καλλιτεχνῶν. Τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς τὴν ἔκαμε ἐπὶ τὴν ἡλικίαν τεσσάρων χρονῶν ἐπὶ τὸ θέατρο τοῦ κ. Μεταξάτου ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Βγῆκε ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ τραγούδησε μὲ τὴν συμπαθητικὴν φωνὴν τῆς ἕνα παιδικὸν τραγούδι: «τὸ γατάκι». Μὰ τὴν ἐπίσημην ἐμφάνισιν τῆς τὴν ἔκαμε ἐπὶ τὸ θέατρο τοῦ πατέρα τῆς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον. Κατόπιν ἦλθε ἐπὶ τὴν Ἀθήναι καὶ ἔλαβε μέρος ἐπὶ τὸν θίασον τῆς Ροζαλίας Νίκα, πρωταγωνίστησε ἐπὶ ἕνα πλῆθος ἔργων καὶ κατόπιν προσελήθη ἐπὶ τὸν θίασον τῆς Κοτοπούλης. Ἐκεῖ γνώρισε τὸν κ. Ἀργυρόπουλον. Οἱ δυὸ καλλιτέχναι συνεδέθησαν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μὲ μὴν στενὴν φιλίαν καὶ κατόπιν μ' ἕνα τρυφερὸν εἰδύλλιον πού κατέληξε ἐπὶ ἕνα εὐτυχισμένον γάμον. Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη ἀπὸ κείνην περὶ τὴν ἐποχὴν ἀκολούθησε τὰ βήματα τοῦ συζύγου τῆς κι' ἐγίνε ἢ πολῦτιμος συνεργάτις του. γελίαν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Σὰν ἐτελείωσε ἢ ἐπιθεώρησις καὶ ὁ ἐπισκέπτης ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, γύρισε ἐπὶ τὸ τέλος καὶ τοὺς μίλησε:

— Κύριε γιατρέ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν κόπον ὅπου κάματε. Εἶμαι καταμαγευμένος!... Συγχαρητήρια, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν τάξιν καὶ καθαρὴν πού βλέπει κανένας ἐδῶ πέρα. Πρώτης τάξεως νοσοκομεῖο, σὰς διαβεβαιῶ καὶ μὴν νομίζετε ὅτι σὰς κολακεύω!... Καὶ τώρα νὰ σὰς πῶ καὶ τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς μου: Εἶμαι ὁ νέος σας γείτονας ἐδῶ. Ἀγόρασα τὸ διπλάνο ὑποστατικό, ὅπου σκέπτομαι νὰ ἐγκαταστήσω ἕνα καλὸ χοιροτροφεῖο. Ἦρθα, λοιπὸν, νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν θὰ ἦταν δυνατὸν, νὰ μοῦ δίνατε τ' ἀποφάγια τοῦ νοσοκομείου γιὰ τοὺς χοίρους μου. Ἔτσι κι' ἔτσι, σεις τὰ πετᾶτε πού τὰ πετᾶτε...

Κόκκαλο ὁ διευθύνων ὑποδιευθυντὴς. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.